

Van den Hurk brengt theaterconcert of concerttheater over Chopin en Sand

Theater

Chopin? door Yvonne van den Hurk en Alexander Drozdov. In Bellevue Amsterdam, 12 januari. Tournee.

Het Nederlandse theater heeft er een nieuw genre bij: de concertvoorstelling. Toneel, gecombineerd met klassieke muziek. Yvonne van den Hurk ontdekte het in Engeland en waagt zich er nu zelf aan: samen met een concertpianist verbeeldt ze een periode uit het leven van Chopin en George Sand. Acht jaar waren ze samen, een tijd waarin Chopin zijn belangrijkste muziek componeerde. Maar wat gebeurde er precies tussen die twee? Van den Hurk vroeg zich dat af en schreef er een monoloog over met als titel *Chopin?* Zelf speelt ze George Sand en het is opmerkelijk dat ze dezelfde energie, dezelfde zin voor avontuur aan de dag legt die haar personage moet hebben bezeten. De echte, zes jaar oudere Sand moet de jonge kwetsbare musicus hebben gekoesterd als een kind.

Chopin, al jong lijdend aan tbc, was een bevlogen kunstenaar. Hij

leefde voor de muziek. Zijn vaderland, Polen, ontvlucht, kende hij in de beau monde van Parijs rond 1850, waar hij terecht kwam, bijna niemand. Sand, zeer thuis in die kringen, moet dus voor hem een welkome *traît-d'union* zijn geweest.

Het aardige van de voorstelling is dat Van den Hurk in de Russische pianist Alexander Drozdov een evenknie heeft gevonden van Chopin. Net zo fragiel, met hetzelfde aristocratische voorkomen en vooral met dezelfde fluwelen aanslag. Wonderschoon beroert hij de toetsen van zijn vleugel en zo vormt hij een prachtige, muzikale aanvulling op Van den Hurks relaas.

Ze verhaalt over hun ontmoeting, de manier waarop zij haar idool voor zich won en het opportunisme waarmee hij op haar avances inging. Over de ellende die het jonge paar beleefde in Mallorca, over de tijd daarna waarin hij vooral componeerde en zij hem verzorgde. Maar de tegenstelling in hun karakters – hij gehecht aan regelmaat, zij aan avontuur –

botste zozeer dat hij op een dag de benen nam en vertrok.

Het gerucht dat Chopin op een gegeven moment meer aandacht had voor haar dochter dan voor haar, laat ze voor wat het is. Het accent in haar tekst ligt op de kunst, op de kwetsbaarheid van de kunstenaar. Dat is wat iemand als Sand volgens haar moet hebben gedreven in deze relatie. En dat is wat wij als publiek meekrijgen.

Tekst en muziek wisselen elkaar af, al heeft de muziek gaandeweg zo'n groot aandeel dat de voorstelling eerder neigt naar een recital dan naar toneel. Dat is niet erg, Drozdov speelt mooi genoeg, maar de akoestiek van de kleine zaal in Amsterdam is daar ternauwernood op berekend.

Chopin? neigt eerder naar een documentaire dan naar spannend theater, maar is zeker de moeite waard. Van den Hurk heeft plannen voor een hele serie over componisten. Bach wordt de volgende. Hopelijk wordt dat net als deze voorstelling een aanleiding om verder te lezen en vooral te luisteren.

Marian Buijs